

Καθώς αργότερα θα φροντίσουμε και για όλα τα άλλα μη σας νοιάζει κ' έχουμε καιρό.

Όσοι λέν πως τα γεγονότα έρχονται άπανωτά και οι περιστάσεις δε μας περιμένουν, δεν ξέρουν τί τους γίνεται. Στα 78, στην εποχή του Ρουσοτουρικού πολέμου, όταν και μες τρίζαμε τα δόντια μας και κοκκορευόμαστε για πόλεμο, νυχταμέρα στους δρόμους της Αθήνας τραγουδιότανε το ακόλουθο τραγούδι.

Στίπου, βρέ Τούρκο, νά τοιματτούμε
Νά ιδείς οι Έλληνες πώς πολιούμε!

Από τα 78 ίσαμε σήμερα τα πράματα, μα και τα μυαλά, δεν άλλαξαν καθόλου. Και τώρα, καθώς και τότες, την ίδια φοβέρα άστραποβροντίζουμε στους όχτρούς μας. Σταθείτε νά τοιμαστούμε και τα λέμε! Κι όλο τοιμαζόμαστε! Και οι στρατιωτικοί προβιθασμοί έτοιμασία είναι κι αυτοί.

ΤΟ ΚΑΚΟ

τό Αποστολάκειο δε σταμάτησε μα ούτε θα σταματήσει με το δρόμο που πήρε. Και να που κοντά κοντά ή κατάχρηση που ανακαλύφτηκε στο ταμείο του τελωνείου της Κέρκυρας και τα πλαστά έντάλματα που βρεθήκανε στο ταμείο των Καλαβρύτων, και δε θυμόμαστε ποιά άλλη κατάχρηση καινούρια σε δημόσιο γραφείο, έρχονται να συντροφέψουν άδερφικά την πατριωτική ρεμούλα του ταμείου Πειραιώς—Αίγινης.

Κι ό λαός όλοένα και πληρώνει τους φόρους του. Μα θαρρούμε πως ζυγώνει πιά ό καιρός νάρνηθει ό λαός κάθε φόρο, λέγοντας στους έπίσημους φορατζήδες του.

— Αφού δεν είστε ίκανοί να φυλάξετε τους παραδες που μου παίρνετε, δε σας τους δίνω κ' εγώ. Και στα ύστερα, κι εγώ μου παίρνετε το αίμα της καρδιάς μου, τί μου δίνετε γι' αντίσκημα; Μήπως ασφάλεια της ζωής και της περιουσίας μου; Μήπως έθνική περηφάνεια; Μήπως ανεξαρτησία πολιτική; Τίποτ' άπ' αυτά. Με φορολογάτε όχι για κανένα λόγο παρά μοναχά για να βρίσκουν οι ταμίες σας παραδες νάν τους κλείδουν.

Δέν ξέρουμε τί έχει νάπαντήση ό Θεοτόκης κι ό Ράλλης σε τέτια σιδερένια λογική.

ΥΣΤΕΡΑ

άπό τό άρθρο του «Σενιτεμένου» που τυπώσαμε στο περασμένο φύλλο πρέπει να διαβάσει κανείς και τάρθρα της «Ακρόπολης» για την άπελπιστική κι άδάστακτη άκρίβεια της ζωής που βασιλεύει στην Αθήνα και που σιγά σιγά ξαπλώνεται και στις επαρχίες, για να ιδεί σε τί μεγάλο κακό κατακυλάμε.

Η «Ακρόπολη» μς τόδειξε με στρογγυλούς αριθμούς πόσο λιγότερα άπό την Αθήνα είναι τα καθμερνά και ταχτικά έξοδα μιανής φαμίλιας ή ενός σπουδαστή στο Παρίσι, στο Μόναχο και σε τόσες άλλες Ευρωπαϊκές χώρες άκόμα. Ύστερ' άπ' αυτούς τους αριθμούς θύναι για κρέμασμα ό Ανατολίτης ή ό Κύπριος ή όποιος άλλος Ρωμιός του Έξωτερικού που στέλνει τό παιδί του στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και δέν τό στέλνει ίσια στην Ευρώπη, που με τους ίδιους παραδες που ξεδιάζει δώ και άθραπινώτερα θα ζήσει και καλύτερα θα σπουδάσει.

Νά τό κακό που θα γίνει, εδέν άρχισε κιόλας να γίνεται, όσο ή Πολιτεία δε μελετάει σοβαρό τό

σπουδαίο αυτό ζήτημα που σιγά σιγά θα ρημάξει την Ελλάδα.

ΟΞΩ

άπό τον Πύργο, στο χωριό Λάνθη, τρεις τέσσερις γυναίκες παραφυλάξανε που περνούσε τό στρατιωτικό άπόσπασμα και τους λυσάξανε τους χωροφύλακες στο ξύλο. Η άφορη, καθώς τή γράψανε οι φημερίδες, ρήχνει όλο τό άδικο στο άπόσπασμα. Κάποιος κοτοφαγός χωροφύλακας άπό τό άπόσπασμα ρήχτηκε της κυρά Φραγκούδαινας της χήρας, και ή κυρά Φραγκούδαινα, σε σωστή άντρογουνίκια, άντι να παραπονειθεί στους δικούς της, βρήκε δυό τρεις άκόμα άντρογουνίκες σαν και λόγου της και πήρε τό δικιο της με τό χέρι της.

Ύστερ' άπ' αυτό που πάθανε στο Λάνθη οι κοτοφαγάδες θάρχησαν πιά νάν τό συλλογίζονται όταν μπαίνουν στα χωριά και θα περιορίζουν τα χωροφυλακήστικα γιουρούσια τους μονάχα στα κοτέτσια.

MAXIME GORKI

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στις ώρες της πνευματικής κόπωσης—όταν ή θύμηση δίνει ζωή στις σκιές του παρελθόντου κι άπ' αυτές χύνει κρυάδα στην καρδιά—όταν ή σκέψη, καθώς ό γήλιος του χεινόπαρου που δέν έχει κάμα, φωτίζει τ' άπειλητικό χάος του παρόντου και μ' άγριωσύνη στριφογυρίζει στο ίδιο μέρος χωρίς τή δύναμη να ύψωθεί, να πετάξει—στις ώρες της πνευματικής κόπωσης με τα φτερά της φαντασίας μου προσκαλώ μπροστά μου τή μεγάλοπρεπη προάστια του Ανθρώπου.

Ανθρωπος! Σάν ήλιος γεννιέται στο στήθος μου και προς στο λαμπρό του φως δέν μπορεί να παραβληθί όλος ό κόσμος. Αργά-άργά προχωρεί μπροστά και ψηλά ό πάγκαλος άνθρωπος. Βλέπω τό περήφανο μέτωπό του και τα γιοματτα θάρρος μάτια του και ξεχωρίζω τις σκέψεις του, τις σκέψεις του εκείνες που κατενόησαν τή θαυμαστή άρμονία του κόσμου, και ξεχωρίζω και τή μεγαλόπρεπη δύναμή του, που σε στιγμές κόπου ύψώνει θεούς και σε καιρούς εργασίας και δράσης τους γαρμίζει σε βάραιρα.

Ριγμένος στις έρημιές του κόσμου, μονάχος του επάνω σε μικρό κομμάτι γής, που φέρεται με ταχύτητα άστραπής κάπου στο βάθος άμίτρητου διαστήματος, τυραννισμένος με τό ρώτημα—γιατί ύπάρχει— με άντρεία προχωρεί μπροστά και ψηλά στο δρόμο που φέρνει στη Νίκη έναντιόν όλων των μυστηρίων της γής και τ'ούρανού.

Προχωρεί ποτίζοντας με τό αίμα της καρδιάς του τό δύσκολο, μοναχικό και περήφανο δρόμο του και δημιουργεί με τό φλογισμένο αίμα του τάμαραντα της ποίησης λουλούδια τή λυπερή κραυγή της άνήσυχης ψυχής του μεταβάλλει με πιηθειοσύνη σε μουσικούς φθόγγους άπό τήν έμπειρία δημιουργεί τήν Έπιστήμη και προχωρεί πάντοτε ψηλότερα και μπροστά.

Αρματωμένος με μόνη τή δύναμη της Σκέψης, που πολλές φορές μοιάζει τήν άστραπή, άλλοτε παλιν ήσυχος, ψυχρός σαν τό ξίφος, προχωρεί ήλύετος, περήφανος ό Ανθρωπος, πολύ ταχύτερα των ανθρώπων και της ζωής. . . και όλα φαίνονται βραδιά

στην καρδιά του και τήν πληγώνουν και του τυρνούν τό νού.

Προχωρεί! Στην καρδιά του μανίζου τα ένστιχτα, άπό τήν άλλη μεριά άκούγεται ή φωνή του εγωισμού σαν ξεδιάντροπος ζητιάνος γυρεύοντας λεημοτύνη οι άλυσίδες των συμπαθειών περικυκλώνουν τήν καρδιά του, θρέφονται με τό θερμό του αίμα και ζητούν ύποχώρηση στη δύναμή τους. . . όλα τα αίστήματα ζητούν να κυριαρχήσουν, όλα πέρα πέρα ζητούν να έξουσιάζουν τήν ψυχήν του.

Σύννεφα διάφορα της ζωής σε βόρβερους βρίσκονται στο δρόμο του.

Και καθώς οι πλανήτες περικυκλώνουν τον ήλιο έτσι και τον άνθρωπο στενωτάτα περικυκλώνουν τα προϊόντα του δημιουργητικού του πνεύματος: ή άχόρταγη Αγάπη, άπό μακριά ή άρροκίνητη Φιλία, ή κουρασμένη Έλπίδα, τό γιοματτον όργή Μίσος, ή Πίστη τέλος κοιτάζοντας με τα σκοτεινά μάτια της τό άνήσυχο πρόσωπό του τον περιμένει στην ήρεμη άγκάλη της.

Γνωρίζει όλα τή; θλιβερές συνειδή; του τα πρόσωπα τάτέλειωτα, άνίσχυρα προϊόντα του δημιουργικού του πνεύματος, ντυμένα τα ράχη των παλαιών άληθειών, δηλητηριασμένα με τό δηλητήριο των προλήψεων, έρχονται έθρικά άπό πίσω άπό τή Σκέψη και έπειδή δέν τήν προφτάνουν στο ούρανο πέταγμα, καθώς τα κοράκια δέν προφτάνουν τον αϊτό, μάχονται μαζί της για τα πρωτεία και σπάνια κερμιά φορά σηκματίζουν μία δυνατή και δημιουργική φωτιά.

Κ' ιδώ μάλιστα—ό αιώνας άκόλουθος του Ανθρώπου—ε μυστηριώδης Θάνατος στέκεται πάντοτε έτοιμος να τον φιλήσει και τήν ίδιο και τή φλογισμένη άπό τή δειψα της ζωής καρδιά του.

Γνωρίζει πάντα τα πρόσωπα της θάνατης συνειδή; του κι άκόμη ένα γνωρίζει, τήν Άφροσύνη. . . . .

Φτερωτή, δυναμωμένη καθώς ή θύελλα τον παρακολουθεί με τό μάτι της τόχτρικό και στρεβλώνει τή Σκέψη με τή δύναμή της κι άγωνίζεται να τήν παρασύρη στον άγριο χορό της. . . .

Και μόνον ή Σκέψη—ή φίλη τ' Ανθρώπου—και μόνον μ' αυτήν είναι άχώριστος και μόνον ή λαμπάδα της Σκέψης φωτίζει τό γιοματτον έμποδία δρόμο του, τα μυστήρια της Δημιουργίας και τό σκοτεινό χάος της καρδιάς του.

Έλεύτερη φίλη τ' Ανθρώπου ή Σκέψη παντού βλέπει με τό παρατηρητικό της βλέμμα και τα πάντα φωτίζει.

— Της Αγάπης τα ψέματα, τον πόθο να καταχτήση ότι αγαπά, τήν τάση να ταπεινώση και να ταπεινώνηται.

— Τή φοβισμένη Έλπίδα και τό Ψέμα μαζί της, τό στολισμένο Ψέμα τό έτοιμο πάντοτε όλους να καθουσχάξη και ναπατά με λόγια ώρατα και νόστιμα.

— Η σκέψη βλέπει τό Μίσος και τή δύναμή του και γνωρίζει ότι αν κανείς άφαιρέση άπ' αυτήν τα δεσμά, τότε τα παντα στη γή θα ρημάξη και ούτε τή δικαιοσύνη άκόμη θα λυπηθί.

— Η Σκέψη φωτίζει στην άτάραχη Πίστη και τή σκληρή δίψα της άπόλυτης άρχής, που άγωνίζεται όλα τα αίστήματα σκλάβους της να σύρη, και τα κρυμμένα νύχια της άγριότης, τήν άδυναμία των βαριών της φτερών και. . . τήν τύφλωση των χυμένων ματιών της.

Αυτή πολεμεί και τό θάνατο. Ο θάνατος γι'

αυτήν είναι ὁμοιος μετὸ βακουλλέχτη πού στις αὐλές μαζεύει ὄχι σάπιο καὶ περιττό, μὰ πολλές φορές κλίνει καὶ τίποτε γερὸ καὶ χρήσιμο.

Γιομάτος ἀπὸ μυρωδιᾶς τοῦ μαρασμοῦ καὶ τῆς φθίσης, σκεπασμένος μετὴ φρίκη, ψυχρὸς, πιχτικὸς, ἄφωνος, σκυθρωπὸς σὰ μαῦρον αἰνίγμα στέκεται μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο ὁ Θάνατος, ἐνῶ ἡ Σκέψη μετὴ προσοχὴ τὸν μελετᾷ, ἡ Σκέψη ἡ δημιουργὸς, ἡ φωτεινὴ σὰν ἥλιος, γιομάτη ἀπ' ἀνόητο θράσος καὶ γεμάτη περήφανη συνείδηση τῆς ἀθανασίας...

Ἔτσι προχωρεῖ ὁ ἀνήσυχος ἄνθρωπος ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σκότος τῶν διαφόρων αἰνιγμάτων τῆς Ζωῆς — προχωρεῖ μπροστὰ καὶ ψηλότερα, πάντοτε μπροστὰ καὶ ψηλότερα.

II

Νὰ ὁμως κουράστηκε, κλονίζεται καὶ στενάζει. Ἡ φοβισμένη καρδιὰ ζητεῖ τὴν Πίστη καὶ ποθεῖ τὰ τρυφερὰ χαιδέματα τῆς Ἀγάπης.

Καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὴν ἄδυναμια γεννημένα πουλιά — ἡ Μελαγχολία καὶ ἡ Ἀπογοήτευση — δύο κακόμορφα πουλιά, τοῦ ψάλλον λυπητερὰ τὸ χλιβερό τραγούδι ὅτι αὐτὸς — ὁ ἄνθρωπος — εἶναι μηδαμινὸ ζωῖο, ὅτι περιορισμένη εἶναι ἡ συνείδησή του, ἀνίσχυρη ἡ Σκέψη του, γελοία ἡ ἄγια περηφάνια του καὶ... ὅτι καὶ ἂν κἀνὴ θάποθάνη.

Τρέμει ἡ καρδιὰ του σὰν ἀκούει τὸ χλιβερό αὐτὸ τραγούδι, τὸ ψεύτικο καὶ κακὸ ὁ βελόνες τῆς ἀμφιβολίας περνοῦν τὸ μυαλό του καὶ στὰ μάτια του λάμπει τὸ δάκρυ τοῦ πόνου.

Καὶ ἂν ᾗ περηφάνια μέσα του δὲν ἐπαναστάτησεν, ὁ φόβος τοῦ θανάτου τὸν ῥίχνει μέσα στὴ φυλακὴ τῆς Πίστης· ἡ Ἀγάπη νικῆτρα τὸν σέρνει μετὰ χαμόγελα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς καὶ μετὰ ὑπόσχεσες εὐτυχίας σκεπάζει τὴν θλιβερὴν του ἀδυναμια τοῦ νὰ εἶναι ἐλεύθερος καὶ σκεπάζει ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ μέρος τὸν ἀχόρταγο τοῦ ἐνοστίχτου δεσποτισμοῦ.

Μονιασμένη μετὸ Ψέμα ἡ ντροπὰ ἢ Ἐλπίδα τραγουδαῖ τραγούδια γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ἀπραγμασύνης καὶ μετὰ ὠραία λόγια ἀποκοιμίζει τὸ πνεῦμα του καὶ τὸν σπρώχνει στὴ γλυκεριανὴ ἀγκάλη τῆς Ὀληρίας καὶ στὰ χέρια τῆς Μελαγχολίας, τῆς θυγατέρας ἐκείνης. Καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν προτροπὴν τῶν τυφλῶν αἰστημάτων γεμίζει τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ του μετὸ εὐχάριστο δηλητήριο τῆς Ψευτιάς, πού καθαρὰ διδάσκει ὅτι γιὰ τὸν ἄνθρωπον δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος ἐξὸν ἀπὸ τὸ κείνον πού φέρνει ἀπὸ τὸ Ἐγὼ στὴν ἡρεμνὴν Εὐκαρίστησιν.

Μὰ ἡ Σκέψη εἶναι περήφανη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀγαπητὸς τῆς — μάχεται κατὰ τῆς Ψευτιάς καὶ ὁ κάμπος τῆς μάχης εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ ἄνθρωπου. Σὰν ὄχτρος τὸν παρακολουθεῖ, σὰν παράσιτο κατατρῶει τὸ μυαλό του, ἀλύπητα βαραίνει τὴν καρδιὰ του μετὸ τὸν πόθο τῆς Ἀλήθειας, πού ἂν καὶ σιγὰ σιγὰ μεγαλώνει ὁμως φαίνεται ἀνάμεσα στις πλάνες σὰν καυτερό λουλούδι γεννημένο ἀπὸ τὴ Σκέψη.

Μὰ ἂν ὁ ἄνθρωπος φαρμακώθηκε ἀπὸ τὸ Ψέμα χωρὶς νὰ παίρῃ γιαιτριά καὶ πιστεύει ἀτράνταχτα ὅτι στὴ γῆς δὲν ὑπάρχει εὐτυχία ἀνώτερη ἀπὸ τὸ νὰ γιομίσῃ κανεὶς τὴν κοιλία του, τότε ἡ Σκέψη ῥίχνει κάτω τὰ φτερά τῆς καὶ... κοιμᾶται ἀφήνοντας τὸν ἄνθρωπον δούλο τῆς καρδίας του.

Κι ὁ ἄνθρωπος χάνει τὸ Ἐγὼ του καὶ γίνεται ζῶο χωρὶς περηφάνια καὶ Σκέψη.

Μὰ ἂν στὸν ἄνθρωπον ἀνάψῃ μέσα του ἡ ἀγαπάνησιν θὰ ζυπνίσῃ τὴ Σκέψη, καὶ... νὰ, ξανά

πάλι βαδίζει μακρύτερα, μόνος του σὲ δρόμο τρανὸ σπαρμένον ἀγκάθια, μόνος του ἀνάμεσα στις ἀμφιβολίες καὶ στοὺς δισταγμούς του, μόνος του ἀνάμεσα στὰ ῥημάδια τῶν παλαιῶν ἀληθειῶν.

Μεγαλόπρεπος, περήφανος καὶ ἐλεύθερος παρατηρεῖ πρὸς τὰ μάτια τῆς Ἀλήθειας καὶ λέγει πρὸς τίς ἀμφιβολίες του :

— « Ἀπατάτε ὅταν λέτε ὅτι εἶμαι ἀδύνατος, ὅτι ἡ συνείδησή μου εἶναι περιορισμένη. Αὐτὴ μεγαλώνει. Τὸ γνωρίζω, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι, ... μεγαλώνει μέσα μου.

« Καταλαβαίνω τὸ ὕψος τῆς Συνείδησής μου μετὰ τὴ δύναμη τῶν βασάνων μου, καὶ γνωρίζω ὅτι ἂν αὐτὴ δὲ μεγαλώνει δὲ θὰ βασανίζομαι περισσότερο τώρα παρ' ὅτι προτύτερα.»

— « Ἀλλὰ σὲ κάθε μου βῆμα, ἐπειδὴ ζητῶ πάντοτε κάτι τι μεγαλύτερο, περισσότερο αἰσθάνομαι, βαθύτερα βλέπω καὶ ἡ γρήγορη αὐτὴ αὐξηση τῶν πόθων μου εἶναι τὸ μεγάλο τῆς Συνείδησής μου ἀνάστημα.

Τῶρ αὐτὴ μοιάζει μέσα μου πρὸς ὠραία σπῖθα· καὶ τί μ' αὐτὸ; οἱ σπῖθες εἶναι οἱ μητέρες τῶν πυρκαγιῶν καὶ ἐγὼ στὸ μέλλον πυρκαγιὰ στὸ σκότος τοῦ κόσμου. Κ' εἶμαι γεννημένος γιὰ νὰ φωτίσω ὅλον τὸν κόσμον, νὰ ξεδιαλύσω τὸ σκότος ὅλων τῶν μυστηρίων καὶ ὅλων τῶν αἰνιγμάτων, ναῦρω τὴν ἀρμονία μεταξὺ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ Ἐγὼ μουνὰ διαφωτίσω τὸ σκοτεινὸ χάος τῆς ζωῆς τῆς βασανισμένης αὐτῆς γῆς, νὰ ῥήξω καθε βόρβορό της στὸν τάφο τοῦ παρελθόντου.

— « Εἶμαι γεννημένος νὰ λύσω τοὺς δεσμούς τῶν ἀπατῶν καὶ σφαλμάτων, πού ὅλους εἰσένδεσαν σ' αἵματηρὸ καὶ ἐλεινὸ δεσμὸ χτηνῶν σπαραζομένων.»

— « Γεννήθηκα ἀπὸ τὴ Σκέψη γιὰ νὰ καταρριψῶ, νὰ χαλάσω, νὰ πατήσω κάτω καθε παλιό, κάθε ἐλεινὸ, κάθε ποταπὸ καὶ χυδαῖο καὶ... καὶ νὰ δημιουργήσω νέα ἀπάνου σὲ βάσεις πού στέρωσεν ἡ Σκέψη, ἀπάνου σὲ θέμελα στεριωμένα ἀπὸ τὴν ἐλευθερία, τὴν ὠριάνησιν καὶ... τὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

— « Θέλω καθένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶναι ἀληθινὰ ἄνθρωπος.»

— « Καταραμμένες ἄς εἶναι ὅλες οἱ πρόληψες καὶ συνήθειες πού σὰν ἀράχνη περιπλέξαν τὸ νοῦ καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὲς ἐμποδίζουν τὴ ζωὴ... θὰ τίς μεταβάλλω σὲ ῥημάδια καὶ συντρίμματα.»

« Ὅπλο μου ἔχω τὴ Σκέψη καὶ τῆς δύναμής μου ἡ ἀστείρευτη πηγὴ εἶναι ἡ ἀκλόνητη πίστη στὴν ἐλευθερία τῆς Σκέψης, στὴν ἀθανασία της καὶ στὴν αἰώνια παραγωγικότητά της.»

— « Ἡ Σκέψη γιὰ μένα εἶναι ὁ παντοτεινὸς καὶ ὁ μόνος ἀληθινὸς φανὸς στὰ σκότη τῆς ζωῆς· βλέπω ὅτι καίε ζωνότερα, βαθύτερα φωτίζει τὸ βάραθρο τῶν μυστηρίων καὶ προχωρεῖ μέσα στις ἀχτίνες τῆς Ἀθάνατης Σκέψης, ἐπάνου στὰ χνάρια της, πάντοτε ἐμπρὸς καὶ ψηλότερα.»

— « Γιὰ τὴ Σκέψη δὲν ὑπάρχουν οὐτ' ἐμπόδια ἀκατάλυτα, οὔτε θεῖα ἀκατανόητα στὴ γῆς καὶ στὸν οὐρανό. Ὅλα ἀπ' αὐτὴ δημιουργοῦνται καὶ τοῦτο τῆς δίνει τάχιον, τᾶπαρτο δικαίωμα νὰ καταστρίψῃ ὅτι μπορεῖ νὰ μολοῖσῃ τὴν ἐλευθερία τοῦ ὕψους της.»

— « Μὲ ἡσυχία καλὰ καταλαβαίνω ὅτι οἱ πρόληψες εἶναι ἀπομεινάδια παλαιῶν ἀληθειῶν, ἐνῶ τὰ σύνεφα τῶν πλανῶν πού γυρίζουν ὀλόγυρα στὴ ζωὴ εἶναι πλάσματα ἀπὸ τὴ στάχτη παλιῶν πρόληψεων, πού ἔχουν καίε μετὰ τὴ φωτιὰ αὐτῆς τῆς ἴδιας Σκέψης πού μιὰ φορὰ τὰ γέννησε.»

— « Καὶ ξέρω καλὰ ὅτι νικῶν, ὄχι ἐκείνοι πού παίρνουν τοὺς καρπούς τῆς νίκης παρὰ κείνοι μόνον στὸν κάμπο τῆς μάχης....»

— « Τὶ θὰ εἶπῃ Ζωὴ, τὸ βλέπω στὴ δημιουργία — μ' αὐτὴ εἶναι αὐτοδιοίκητη καὶ εἶναι ἀπεριόριστη.»

— « Πηγαίνω γιὰ νὰ κἀῶ ὅσο μπορῶ φωτεινότερα καὶ βαθύτερα νὰ φωτίσω τὰ σκότη τῆς Ζωῆς καὶ ἡ καταστροφὴ μου εἶναι γιὰ μένα τὸ μόνο μου βραβεῖο.»

— « Ἀλλὰ βραβεῖα δὲ λιμπίζομαι· βλέπω ὅτι οἱ ἐξουσίες φέρνουν ντροπὴ καὶ εἶναι μονότονες ὁ πλοῦτος πρᾶγμα βαρὺ καὶ ἀνόητο· καὶ ἡ δόξα πρόληψη γεννημένη ἀπὸ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀνθρώπων νὰ κρίνουν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ἀπὸ τὴ δουλικὴ τους συνήθεια νὰ ταπεινῶνται.»

— « Ἀμφιβολίες ἰ Σεις εἶστε οἱ σπῖθες τῆς Σκέψης... τίποτε ἄλλο. Μὲ τὴν ζήτησιν τοῦ ἑαυτοῦ της, σὰς γεννᾷ ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν δυναμιῶν της καὶ σὰς τρέφει μετὰ τὴν ἰσχύ της.»

— « Ἐξῆρθη ἡμέρα πού στὴν καρδιὰ μου θὰ ἐνωθῶναι σὲ μιὰ μεγάλη δημιουργικὴ φωτιὰ ὁ κόσμος τῶν αἰστημάτων καὶ τῆς ἀθάνατης Σκέψης καὶ μ' αὐτὴ τὴ φωτιὰ θὰ κάψω καθε σκοτεινὸ, κάθε ἄγριο καὶ ποταπὸ πού βρίσκεται στὴν ψυχὴ μου, καὶ θὰ γίνω ὁμοιος πρὸς τοὺς Θεούς, πού δημιούργησε καὶ δημιουργεῖ ἡ Σκέψη.

— « Ὅλα πέρα-πέρα στὸν ἄνθρωπον καὶ ὅλα γιὰ τὸν ἄνθρωπον.»

Νὰ καὶ πάλι μεγαλόπρεπος καὶ ἐλεύθερος σηκώνει τὴν κεφαλὴν του καὶ βραδύς μὰ μετὰ βήματα σταθερὰ προχωρεῖ πατώντας στὰ πτώματα τῶν παλιῶν ἰδεῶν· μόνος του ζεστικίζει τὴν ἄπειρη καταχνιὰ τῶν πλανῶν· κατόπι του σὰ βαρὺ σύννεφο ξαπλώνεται ἡ σιωπὴ τοῦ παρελθόντου καὶ ἐμπροστὰ του τὸν περιμένουν σὲ κάθε βῆμα πληθώρα αἰνιγμάτων καὶ γρίφων· εἶναι ἄπειρα καθὼς τᾶστέρια τοῦρανοῦ καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπον δὲν ὑπάρχει τέλος τοῦ δρόμου του.

Ἔτσι βαδίζει ὁ ἀνήσυχος ἄνθρωπος ἐμπρὸς καὶ ψηλότερα καὶ πάντοτε ἐμπρὸς καὶ ψηλότερα.

Ὀνίεσσα

ΖΗΝΟΒΙΑ ΠΑΛΜΥΡΑ

ΒΑΡΒΑΡΟΠАЗΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμάει κάθε βδομάδα, σὰν κφάλια ληστῶν, ὅλες τίς ἀτυταξίες καὶ ἀνορθογραφίες πού βρίσκονται σὲ καθομοιοτάνια βιβλία. Συνεργάτης τῆς στήλης αὐτῆς θὴναι ὁλ' οἱ ἀναγνώστες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλὴν στὸ βαρβαρισμὸ πού θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώσῃ τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας πού βρίσκεται.)

«Τούτον φθονῶν ἢ δευτέρα σύζυγος του ἢ ὀνομαζομένη Φαύστα, κατηγορήσε κτλ.» (Κ. Καλοῦση Βυζαντ. ὁ Ἰστορ. σελ. 10.)

Κατὰ τὴν ἀκρόασιν, ἢς ἔτυχε παρὰ τῆς Α. Α. Μ. τῷ Σουλτάνῳ τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ὁ ἐν Βερολίῳ πρεσβευτῆς τῆς Ἀμερικῆς κτλ. (Ἄνεξ Σμύρνη, 27 Ἀπρίλη, σελ. 3, στ. 4.)

Πρὸς σύστασιν δημοσίας διαθήκης ἀπατεῖται ἢ σύμπραξις τῶν ἐξῆς προσώπων : ὁ διαθέτης.

(Α. Κρασοῦ κατήγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Κληρονομικὸν δίκαιον ἔκδοσις Δ'. Σελίς 64.)

Διότι πολλοὶ εἰσιν οἱ ἀμφοτέρων τούτων στεροῦμενοι ἀλλ' ὁ ὅχι ἢ ττον ἀσκηθέντες... ὁ δὲ ταύτην καὶ μόνην τὴν δεξιότητα κεκτημένος.

(Κρασοῦ, ἴδιο βιβλίον, σελ. 67.)